

Sygn. akt II AKa 474/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2022r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Dorota Radlińska

Sędziowie: SA Katarzyna Capałowska (spr.)

SO del. Anna Nowakowska

Protokolant: Klaudia Kulbicka

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej - Tomali

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2022 r.

sprawy z wniosku D. P.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie w sprawie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie o sygn. akt VIII K 209/12

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 13 września 2021 r. sygn. akt VKo 350/19

I. utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części;

II. wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 474/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 13 września 2021 r. o sygn. V Ko 350/21.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny/ pełnomocnik wnioskodawcy

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>1) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez nie wzięcie pod uwagę części materiału dowodowego wskazującego na zakres cierpień psychicznych oraz fizycznych D. P. przebytych w czasie pobytu w areszcie, w czasie trwania środka zabezpieczającego w postaci dozoru policji i w dalszym jego życiu i wbrew zasadom logiki Sąd przyjął, że zakres tych cierpień i zmian był bardzo znikomy, co skutkowało wydaniem wyroku nierokompensującego D. P. cierpień doznanych w związku z niesłusznym aresztowaniem;</p> <p>2) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 5 §2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść D. P., w postaci przyjęcia, że zęby, które stracił, (dwie jedyne), nie stracił na skutek pobytu w więzieniu w trakcie tymczasowego aresztowania, a wyłącznie ze swojej winy, w sytuacji gdy materiał dowodowy, w tym opinia biegłego stomatologa wyraźnie wskazują na takie zaniedbania w opiece nad D. P. w więzieniu i na skutki tych zaniedbań;</p> <p>3) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 5§ 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

	<p>na niekorzyść wnioskodawcy, w postaci przyjęcia, że D. P. nie pracował w czasie poprzedzającym aresztowanie i nie zarabiał żadnych pieniędzy, w sytuacji gdy jak wynika z zeznań świadków, D. P. pracował i zarabiał około 6.000 zł. miesięcznie;</p> <p>4) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 2 §1 pkt 3 k.p.k. poprzez niezapewnienie właściwej ochrony interesów pokrzywdzonego, co skutkowało nienależytą ochroną jego godności poprzez zasądzenie bardzo niskiej kwoty;</p> <p>5) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 1 k.p.c. w zw. z art. 558 k.p.k. poprzez niezastosowanie art. 558 k.p.k., co skutkowało niezastosowaniem art. 1 k.p.c., a w konsekwencji doprowadziło do niezastosowania art. 445 k.c. §1 i 2 oraz art. 448 k.c. art. 444 § 2 k.c. i art. 361§ 2 k.c.</p> <p>6) naruszenie przepisów prawa materialnego art. 445 k.c. § 1 i 2 oraz art. 448 k.c. poprzez błędną ich interpretację i niezastosowanie.</p> <p>7) naruszenie przepisów prawa materialnego art. 5 k.c. poprzez błędną jego interpretację i niezastosowanie.</p> <p>8) naruszenie przepisów prawa materialnego art. 444 § 2 k.c. i art. 361 §2 k.c. poprzez błędną ich interpretację i niezastosowanie</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad 1/. Zarzut apelacji pełnomocnika obraży przepisów art. 7 kpk</p>		

i art. 410 kpk okazał się niezasadny. Podkreślić bowiem należy, iż przepisu art. 410 kpk nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych na rozprawie główniej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to w wielu wypadkach w istocie niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność okoliczności wynikających z różnych dowodów. Odmówienie wiary niektórym zeznaniom, a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu, bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobachie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk).

Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd I instancji korzysta z ochrony art. 7kpk. Dowody zostały ocenione w sposób swobodny a nie dowolny, czego wyrazem jest logika wywodów uzasadnienia Sądu Okręgowego. I tak, podkreślić wypada, że na podstawie zgromadzonych dowodów (w tym akt ewidencyjnych i osobowych osadzonego) stan zdrowia psychicznego D. P. w momencie osadzenia nie budził poważniejszych zastrzeżeń. Został oceniony jako osoba niedojrzała

emocjonalnie, o pogłębionym stopniu demoralizacji. Z uwagi zaś na cechy psychofizyczne wymagał osadzenia z osobami o zwiększonej kontroli emocjonalnej, gdyż mógł dominować nad osobami słabszymi psychicznie. Ponadto deklaruje przynależność do podkultury przestępczej. W trakcie pobytu w izolacji penitencjarnej D. P. przebywał w celi dla „grypsujących” zgodnie z jego oświadczeniem. Oceniając materiał dowodowy, Sąd nie pominął przy tym faktów takich jak doznawanych przykrości ze strony współosadzonych, tego, że był uderzany, wcześniej nie przebywał w areszcie śledczym, czy poczucia wyobcowania środowiskowego w małej miejscowości po opuszczeniu aresztu tymczasowego. Okoliczności te zostały prawidłowo wyważone przez Sąd I instancji, a zadośćuczynienie miarkowane.

Istniejące w aktach sprawy dokumenty- opinie: sądowo-psychologiczna (k. 83-102, 164v-166), sądowo-psychiatryczna (k. 150-157, 175-175v), w zakresie stomatologii zachowawczej, chirurgii stomatologicznej i protetyki stomatologicznej (k. 127-133, 174v-175) są pełne, logiczne oraz zgodne z kanonami sztuki medycznej oraz wiedzy psychologicznej. Zatem zasadnie Sąd I instancji na nich oparł swoje ustalenia.

Dodatkowo wskazać należy, iż w zarzucie apelacyjnym pełnomocnik myli pojęcia środka zapobiegawczego i środka zabezpieczającego. Z dyspozycji art.552 kpk wynika, że przepis ten nie obejmuje swoim zakresem roszczeń związanych ze stosowaniem środków przymusu innych

niż zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie, środków karnych, środków kompensacyjnych, przepadku i środków związanych z poddaniem sprawy próbie – ponieważ pełnomocnik wskazuje na środek w postaci dozoru policji.

Ad 2 i 3/. Nie jest prawdziwe twierdzenie apelacji, iż doszło do obrazy art. 5 §2 kpk, wszak jak wynika z doktryny (por. Świecki Dariusz (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany LEX/el. 2022, komentarz do art. 554 kpk) i judykatury w orzecznictwie wyrażono słuszny pogląd, że z uwagi na cywilnoprawny charakter dochodzonego roszczenia nie ma w postępowaniu o odszkodowanie zastosowania art. 5 § 2 kpk., a zatem nie można w jego toku rozstrzygnąć niedających się usunąć wątpliwości na korzyść wnioskodawcy (por. wyrok SA w Katowicach z 7.09.2018 r., II AKa 200/18, OSP 2020/11, poz. 90). (Na marginesie dodać należy, iż prowadząc analizę dowodów, Sąd ustalając okoliczności faktyczne, wątpliwości żadnych nie podjął).

Dodatkowo wskazać należy, iż apelacja nie kwestionuje opinii z zakresu chirurgii i protetyki stomatologicznej. Z opinii tej jasno wynika, że wnioskodawca nie leczył zębów (o których mowa w apelacji – „jedynek”) przed osadzeniem, a po wyjściu z izolacji nie kontynuował leczenia wskutek czego utracił uzębienie.

Jeśli natomiast chodzi o kwestię odszkodowania – Sąd Okręgowy zasadnie przyjął, iż roszczenie to zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 6 kc – udowodnienie tego roszczenia spoczywało na wnioskodawcy. W niniejszej sprawie wnioskodawca nie

przedstawił żadnych dokumentów potwierdzających, że uzyskiwał dochody z pracy „na czarno”. Dodatkowo treść zeznań świadka P. R. nie potwierdziła, jakie dochody uzyskiwał wnioskodawca. Według świadka D. P. miał pracować na własny rachunek: „ W 2008 -2009 r. poszedł na swoje” (T.1 k.107, zatem jeszcze przed osadzeniem w areszcie śledczym). Oceniając materiał dowodowy – nie umknęło uwadze Sądu I instancji, iż wnioskodawca, podczas pierwszego przesłuchania w sprawie karnej oświadczył, że wówczas nigdzie nie pracował, i nie uczył się. Dodatkowo w konsekwencji skoro nie uznano za zasadne roszczenia o kwotę 10 000 zł tytułem odszkodowania (jak w piśmie wszczynającym postępowanie z dnia 15 października 2019 r. – data prezentaty Sądu), tym bardziej nie zasadnym było rozszerzenie tego żądania na etapie postępowania apelacyjnego do kwoty 60 000 zł.

Ad 4/. Sąd odwoławczy nie podziela również zarzutu apelacji, iż doszło do obrazy art. 2§1 pkt.3 kpk. Przypomnieć bowiem należy, iż „samo podniesienie zarzutu obrazy zasady prawa, bez jakiegokolwiek jego konkretyzacji, właściwie nigdy nie będzie skuteczne. W istocie rzeczy, zarzut tak sformułowany, oznacza odwołanie się do normy w znaczeniu idei prawa, a więc swoistej normy wyższego stopnia, współtworzącej strukturę modelową procesu karnego i spełniającej nade wszystko funkcję źródła dyrektyw (wskazań) interpretacyjnych. Efektywność zarzutu odwołującego się do naruszenia zasady prawa, wymaga – w związku z powyższym – jego dopełnienia, poprzez wskazanie i wykazanie naruszenia tych przepisów obowiązującego systemu

prawa procesowego, z których wynikają konkretne, szczególne normy, nakazujące lub zakazujące określonego zachowania się w określonej sytuacji procesowej”. (Por. postanowienie SN z 17.01.2007 r., IV KK 470/06, OSNKW 2007/1, poz. 182. lub postanowienie z 28.06.2007 r., III KK 489/06, OSNKW 2007/1, poz. 1488, oraz komentarz do art.438 kpk S. Zabłocki [w:] Kodeks postępowania karnego. Tom IV. Komentarz do art. 425–467, red. R. A. Stefański, Warszawa 2021, art. 438.).

Ad 5 – 8/. Podobnie – jako zgoła polemiczne do wywodów zawartych w uzasadnieniu judykatu Sądu Okręgowego – należy uznać zarzuty przedstawione w tej części apelacji. Zarzuty te dotyczyły nieuwzględnieniu roszczenia o odszkodowanie oraz zasądzenia zbyt niskiej kwoty tytułem zadośćuczynienia.

Pełnomocnik wskazując naruszenie prawa materialnego tj. art. 445 k.c. §1 i 2 oraz art. 448 k.c. art. 444 § 2 k.c. i art. 361§ 2 k.c. nie wykazuje na czym owo naruszenie miałyby polegać. Przywoływane judykaty w uzasadnieniu apelacji nie były w żaden sposób wiążące dla Sądów obu instancji przy ustalaniu zadośćuczynienia, bowiem obowiązujący system prawa zobowiązuje do badania sytuacji wnioskodawcy w jego konkretnej sprawie (nie obowiązuje system „taryfikacyjny”). Określenie kwoty, jaka w danym przypadku będzie adekwatna należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego osadzonego w realiach konkretnej sprawy i na podstawie zgromadzonych dowodów.

Sąd Okręgowy, w sposób prawidłowy rozpoznał roszczenie o odszkodowanie (vide ad.2-3) oraz o zadośćuczynienie. Sąd ten miał na względzie że zadośćuczynienie winno być proporcjonalne do rodzaju naruszenia prawa oraz stopnia dolegliwości dla wnioskodawcy. Jego wysokość powinna stanowić rzeczywistą ekonomiczną wartość, a nie tylko symboliczną kompensatę wyrządzonej krzywdy. Zadośćuczynienie jako forma rekompensaty za krzywdy moralne i fizyczne powinno być mierzone ich dolegliwością, a jednocześnie z uwzględnieniem aktualnych warunków i przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa. Kryteria jakie Sąd I instancji przyjął dla ustalenia rodzaju i rozmiaru krzywdy, mającymi wpływ na wysokość zadośćuczynienia były: warunki pobytu w areszcie, możliwość korzystania z opieki medycznej i psychologicznej, negatywne przeżycia psychiczne wnioskodawcy, sposobność utrzymania kontaktów z rodziną, ustalenie, czy była stosowana wobec osoby pozbawionej wolności w sposób bezprawny przemoc, a także ustalenie jaki był wpływ tymczasowego aresztowania na zdrowie i stan psychiczny poszkodowanego oraz na jego dobre imię (vide str. 10 – 12 uzasadnienia) oraz wyjaśnił z jakich przyczyn miarkował kwotę zadośćuczynienia. Te poglądy Sąd odwoławczy podzielił. - Wobec powyższego w konsekwencji Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutu obrazy przepisów postępowania art. 558 kpk i art. 1 kpc.

Także Sąd odwoławczy nie podzielił argumentacji dotyczącej obrazy art.

5 kc. Powoływanie się na naruszenie zasad współżycia społecznego wymaga wskazania, jaka konkretnie zasada została naruszona (tego jednakże apelujący nie uczynił), oraz wskazania pełnej treści powoływanej zasady. Sąd, uznając sprzeczność żądania osoby powołującej się na prawo podmiotowe z zasadami współżycia społecznego lub zasadami społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa, powinien w każdym wypadku ustalić, która konkretnie zasada została naruszona i dlaczego (por. Komentarz: P. Nazaruk [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, red. J. Ciszewski, Warszawa 2019, art. 5.). Podkreślić należy, że w niniejszej sprawie przesądzone, iż żądanie zadośćuczynienia jest zasadne – miarkowano natomiast wysokość kwoty. Odnośnie odszkodowania Sąd I instancji wypowiedział się z jakich przyczyn tego żądania nie uwzględnił i trudno przychylić się do argumentacji, iż nieuwzględnienie tego roszczenia wbrew stanowisku wnioskodawcy może być naruszeniem zasad współżycia społecznego. Rolą sądów jest bowiem rozstrzygnięcie o zasadności bądź niezasadności roszczeń.

Wniosek

1. o zmianę wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie i zasądzenie na rzecz D. P. ponad zasądzoną kwotę do kwoty 500.000zł (pięćset tysięcy) tytułem zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne aresztowanie oraz kwotę 60.000zł (sześćdziesiąt tysięcy) tytułem odszkodowania za poniesione straty i utracone korzyści

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

powstałe na skutek niewątpliwie niesłusznego aresztowania.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Ponieważ zarzuty apelacji nie były zasadne, w konsekwencji – nie uwzględniono wniosku apelacji.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 13 września 2021 r. o sygn. V Ko 350/19.</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powody utrzymania w mocy wyroku Sądu Okręgowego są tożsame, dla których nie uwzględniono zarzutów zawartych w apelacji pełnomocnika.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

Zwiąże o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art.554 § 4 kpk wydatkami za postępowanie odwoławcze Sąd obciążył Skarb Państwa.

7. PODPIS
Katarzyna Capałowska Dorota Radlińska Anna Nowakowska

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawcy		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok w części oddalającej wniosek o odszkodowanie, i w części niezasadzonego roszczenia o zadośćuczynienie ponad kwotę 60 000 zł.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana